

Lov om nogle Forandringer i Forordningen angaaende Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret af 28de Februar 1845 m. m. foreslaaet, at Dommeren i Afdelingen for offentlige Politisager selv alene skulde kunne paakjende en Sag, som i saa Fald ikke skulde kunne appelleres uden særlig Bevilling, naar han efter dens Bestaafenhed skjønnede, at der ikke kunde blive Spørgsmaal om Anvendelsen af høiere Straf end Bøder paa 20 Rd., Fængsel paa Band og Brød i 4 Dage eller simpelt Fængsel i 14 Dage. Med Hensyn til dette Punkt bemærkede det af Folketinget nedsatte Udvalg, at det vel, hvad Størrelsen af de Straffe angaaer, som Enkelt-dommeren skulde kunne idømme i de af ham behandlede offentlige Politisager, var enigt om, at det ij og for sig vilde være ønskeligt, om en saa stor Del af disse Sager som muligt maatte blive endelig afgjorte af og for den enkelte Dommer; men paa den anden Side ansaae dog flere af dets Medlemmer det for betænkeligt, uden Indskrænkning at give Enkelt-dommeren Myndighed til at idømme større Straffe, nemlig Fængsel paa Band og Brød, og hele Udvalget ansaae det i alt Fald for rigtigst, netop for at den nye Institution kan blive modtaget med Tillid og uden Frygt af Folket, fra først af at aabne en temmelig vid Udgang til at faae Sager af nogen større Betydning prøvede og paakjendte af flere Dommere, forsaavidt Bedkommende deri maatte finde en bedre Garanti for en retfærdig Dom, Udvalget troede imidlertid ikke, at denne Udgang burde aabnes gennem en Appel til Høiesteret, hvormod det efter Udvalgets Anskuelse ligger nærmere inden visse Grændser at tilstaae de Paagjældende Ret til at forlange deres Sag paakjendt af den almindelige Domstol i første Instants i Kjøbenhavn, hvad offentlige Politisager angaaer, istedetfor af Enkelt-dommeren, idet dog et Antal af 3 Dommere blev anseet tilstrækkeligt i disse dog altid mindre betydelige Sager.

I Overensstemmelse hermed blev en ny § foreslaaet af Udvalget og vedtaget af Folketinget, og skjøndt Ministeriet fremdeles maa være af den Anskuelse, at det ikke vilde

være forbundet med nogen særegen Betænkelighed at blive staaende ved de i det tidligere Udkast optagne Bestemmelser, saameget mindre som en i visse Henseender mere udvidet Myndighed endog i længere Tid har været overdraget en administrativ Embedsmand, maa Man dog med Folketingsudvalget erkjende Vigtigheden af, at den nye Institution modtages med Tillid og uden Frygt af Folket, hvilket efter de Udtalelser, der ere fremkomne fra flere Sider under denne Sags Behandling i Rigsdagen, ikke kan antages at ville være Tilfældet, med mindre der aabnes Udgang til at faae Sager af noget større Betydning prøvede og paakjendte af flere Dommere. Ministeriet har derfor troet at burde affatte nærværende § væsentlig i Overensstemmelse med § 6 i det af Folketinget vedtagne Forslag, idet Man dog har troet at burde optage et Tillæg for at gjøre det tydeligt, hvorledes der skal forholdes, naar en af en Afdeling for offentlige Politisager behandlet Sag henvises til Paakjendelse af Retten, og derhos har troet, at Enkelt-dommerens Myndighed til at ikjende Straffe for Børns Bedkommende bør udstrækkes til at kunne ikjende Fængsel indtil 8 Dage. Med Hensyn til de Forbrydelser, i hvilke Børn hyppigst gjøre sig skyldige, stiller Lovgivningen nemlig som Alternativ ved Siden af Straffen af 12 Fængsel fra 1 indtil 8 Uger (Forordningen af 11te April 1840 §§ 26 og 27), og idet Børnets personlige Egenskaber og Forhold kunne afgive Grund for Dommeren til at ansee Fængsel for den Straf, der rettest anvendes, har Man ment, at Udgangen til at idømme den maatte staae aaben; men i Betragtning af det i Reglen Betænkelige i at bringe Fængselsstraf til Anvendelse paa Børn er Grændsen for Enkelt-dommerens Bemyndigelse i saa Henseende sat til 8 Dage, hvilken Grændse er den samme, som den, S'en, forsaavidt simpelt Fængsel angaaer, bestemmer med Hensyn til Andre end Børn.

ad § 13.

Det er fundet nødvendigt at fastsætte, at det Væsentlige af, hvad der under Sagen er